

Концепція підготовки бачення проєктування майбутнього дизайнера передбачає розуміння ним того, що smart-квартири як правило в більшості випадків розташовуються в житлових комплексах, що мають багатофункціональну структуру і містять: магазини, підприємства громадського харчування, фітнес-центри, підземні паркінги, приміщення для зберігання колясок і велосипедів та ін. Територія такого типу житла, як правило, охороняється. Забудовники пропонують кілька варіантів ефективного дизайнерського планування, частіше за все з розстановкою меблів і рекомендаціями по дизайну.

В Україні даний тренд, як smart-квартира, прийшла кілька років назад, тому можна сказати, що на сьогоднішній день smart-квартири – новинка на вітчизняному ринку. Відповідно й специфіка професійної підготовки діяльності фахівця даного напрямку повинна бути відображена у наступних компетентностях: соціально-комунікативній, спеціальній, персональній [4].

#### **Список використаних джерел:**

1. Школяр С. П. Інноваційний розвиток держави – комфортне життя її громадян. Тези виступу в обговоренні / С. П. Школяр // Матеріали парламентських слухань у Верховній Раді України 20.06.07 р. «Національна інноваційна система України: проблеми формування та реалізації» / Упор. Г. О. Андрущук, М. М. Шевченко. – К. : Парламентське вид-во, 2007. – С. 60–62.
2. Пузанов В. И. Кто мы коллеги-дизайнеры? / В. И. Пузанов // Техническая эстетика. – 1991. – №4. – С. 6–8.
3. Школяр Д. С., Новосельчук Н. Є. Smart-квартира – головні переваги / Архітектура: естетика+екологія+економіка: матеріали IV Міжнародної науково-практичної конференції = Architecture: Aesthetic+Ecology +Economics : IV International Scientific Practical Conference Proceedings / Полт. національн. техн. ун-т ім. Ю. Кондратюка. – Полтава : ПолтНТУ, 2019. – С.198.
4. Гуляева Д. С. Професійні компетентності майбутніх дизайнерів Матеріали Міжн. науково-практ. конф. «Методика навчання природничих дисциплін у середній та вищій школі» (XXVIII Каришинські читання) (м. Полтава, 27-28 травня 2021 р.) / За заг. ред. проф. М. В. Гриньової. – Полтава : Аструя, 2021. – С.122–123.

## **УПРАВЛІННЯ ФОРМУВАННЯМ ТОЛЕРАНТНИХ ВЗАЄМИН У ПЕДАГОГІЧНОМУ КОЛЕКТИВІ**

**Давидюк В. О., Бабенко І. В.**  
**Полтава, Україна**

В умовах сучасних реалій формування соціально-економічних відносин особливого значення набуває проблема науково-обґрунтованої адаптації системи освіти до них. У даний час українська освіта, наше

суспільство та держава в цілому перебувають у досить складних і суперечливих умовах. Соціальна нестабільність, складна суспільно-політична обстановка останніх років призвела до розвитку негативних явищ практично в усіх сферах соціальних відносин, що визначає формування толерантності як об'єктивної потреби не лише сучасного суспільства, а й системи освіти.

За стрімкої глобалізації світу все гостріше усвідомлюється необхідність переходу до нового типу соціальних відносин, заснованих на принципах ненасильництва та толерантності. Даний тип соціальних відносин передбачає запобігання конфліктам на ранній стадії їх розвитку за допомогою встановлення діалогу та ліквідації причин, що їх породжують. Досягнення компромісів у діалозі конфлікуючих сторін неможливе без певного рівня взаємної терпимості, визнання права іншого на несхожість, без сформованості здатності до ненасильницької взаємодії.

У процесі спільної професійної діяльності члени колективу стикаються з таким явищем, як міжособистісне сприйняття – сприйняття зовнішніх ознак людини, співвіднесення їх з її особистісними характеристиками, інтерпретація та прогнозування на цій основі її поведінки. У ній обов'язково присутня емоційна оцінка іншого, спроба зрозуміти причини його вчинків та формування ставлення до нього.

В.О. Сластьонін зазначав, що головною відмінністю педагогічного колективу є «специфіка професійної діяльності, а саме – навчання та виховання підрастаючого покоління. Ефективність професійної діяльності педагогічного колективу визначається рівнем педагогічної культури його членів, характером міжособистісних відносин, розумінням колективної та індивідуальної відповідальності, ступенем організованості, співробітництва. Педагогічні, виховні за своєю сутністю, колективи навчальних закладів дають учням первісне уявлення про колектив дорослих, систему взаємовідносин у ньому, про спільну діяльність. Ця обставина стимулює педагогічний колектив до самоорганізації, постійного самовдосконалення» [1, с. 636].

Для керівника важливо забезпечити створення психолого-педагогічних умов формування толерантного освітнього середовища, що проявляється у готовності учнів та вчителів до взаємодії, діалогу та співробітництва, підвищенні комунікативної культури всіх учасників освітнього процесу. Толерантність як сфера взаємодії, як елемент міжособистісних відносин у педагогічному колективі, може допомогти досягти покращення взаємодії з іншими людьми, співпраці як максимально ефективної форми взаємодії та вирішення конфліктних ситуацій. Співпраця, досягнення виховних цілей, відкритий діалог можливі лише за дотримання основних вимог толерантності.

Отже, управління формуванням толерантних взаємин у педагогічному колективі постає як цілеспрямована, науково обґрунтована, педагогічно організована система побудови впливів на відносини педагогів з оточуючим соціальним середовищем, її багатofакторним впливом на особистість на основі базових моральних цінностей сучасного суспільства та освіти.

**Список використаних джерел:**

1. *Сластенин В.А. и др. Педагогика: Учеб. пособие для студ. высш. пед. учеб. заведений / В. А. Сластенин, И. Ф. Исаев, Е. Н. Шиянов ; под ред. В.А. Сластенина. – М.: Издательский центр «Академия», 2002. – 576 с.*

**ІНДИВІДУАЛЬНА ПРОФОРІЄНТАЦІЙНА РОБОТА  
ЯК ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ПЕДАГОГІВ ЗВО**

*Дарюга О. А.  
Полтава, Україна*

Сьогодні в Україні спостерігається активний перехід до розроблення та впровадження нових навчальних планів, програм [2, 3] освітніх стандартів, новітніх освітніх технологій [5, 6, 7], структур управління [10], адже цивілізований світ змінюється карколомними темпами. Недарма у такому програмному документі як «Стратегія розвитку вищої освіти в Україні на 2021–2031 роки» [10] вказано на необхідність кардинальних змін в освіті у зв'язку і з «...посиленням глобальних викликів, які виникли перед світовою економікою на сьогодні, посиленням впливу глобального ринку праці й освітніх послуг, ризиків і загроз, які повстали перед економікою країни в останні роки, а найбільше – розвитком технологій нового покоління, загостренням демографічних і соціальних проблем... Україна – велика європейська держава... понад 70% відсотків людей мають вищу освіту. Але потенціал вищої освіти України не використовується повною мірою суспільством і економікою» [10].

Велику роль у нашому прагненні до нового у цьому аспекті відіграє уже сформована система й традиції освітніх систем інших, передових, країн [11]. Проте їхній досвід повинен вивчатися і враховуватися, але в жодному разі не копіюватися.

Одними із сучасних тенденцій і одночасно проблемами (як ми бачимо на власні очі, у тому рахунку й у своєму навчальному закладі) є «слабка інтеграція вищої освіти України у світовий та Європейський освітньо-науковий простір» [9, 10, 1]; «незатребуваність вищої освіти